

fra Sengen. »Der er nogen, der ringer paa Portklokken,« sagde hun. Straks, da Sangen standsede, hørte ogsaa de Andre den tunge Natklokke klemte helt henne i den anden Ende af Huset; og denne usædvanlige, ulykkebebudende Lyd midt i Aftenens Stilhed virkede uvilkaarlig opskræmmende paa dem Alle. Faderen gik hastigt gennem de tilstødende Værelser ind i sin Stue og slog her et Vindue op. »Hvem kommer her og kalder ved Nattetid?« raabte han ud. Inde i Dagligstuen kunde man høre, at en Mandsstemme svarede ude paa Gaden. Og mens de to Smaapiger, helt uhyggelige tilmode, vekselvis saa' paa hinanden og hen paa Signe, der var bleven siddende ved Klaveret, fortsatte Faderen i ret skarp Tone sin Underhandling: »Deres Barn sygt? ... Hvad er Deres Navn, og hvor boer De? ... Krankstuegyden ... Ja saa ... Hvor gammelt er Barnet? ... Det er besynderligt, som Folk i denne By faar travlt med at forlange Præstens Hjælp, saasnart der er Fare. Til daglig Brug føler de ingen Trang til Guds Ords Trøst. Hvorfor har De ikke ladet det Barn døbe for længe siden? ... Ja naturligvis skal jeg komme. De maa gaa hjem og ordne alt fornødent forinden. — — Men jeg forlanger, at der er Lys paa Trappen, naar jeg kommer,« raabte han efter Manden, da han allerede én Gang havde lukket Vinduet.

Saasnart han kom tilbage til Dagligstuen, spurgte han efter Peter Andreas. »Han gik op